

Neděle 17.6.2012 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Ef 3,14-21 „Křesťan na cestě k plnosti“

Po dalším týdnu plným úkolů a starostí se můžeme zastavit a chvíli přemýšlet o životě jinak. Pomáhá nám k tomu nedělní bohoslužba, kdy si připomínáme, že Pán Bůh byl celý týden s námi. Když zpíváme a oslavujeme našeho Boha, myslíme na to, jak je náš Bůh velký a slavný. Když se modlíme, uvědomujeme si, jak jsme někdy povrchní a jak nás pohlcují každodenní starosti a zájmy. Když slyšíme Boží slovo, otevírá se nám často výhled tam, kde jsme předtím viděli jen tmu. Jako křesťané to už dávno víme, že plnost a hloubka života nezávisí na tom, jak jsme šikovní, pilní a chytří, ale na něčem jiném. Plnost života přichází od Boha a přichází v Jeho milosti a v daru Jeho spásy. Podívejme se dnes na svůj život pohledem našeho textu, pohledem apoštola Pavla.

1. Apoštol se modlí

Při dnešní slavnosti křtu a sv. Večeře Páně si chci s vámi připomenout důležité biblické pravdy a principy. Nový život to je vzácný dar od Boha. Kdykoliv o něm uvažujeme, uvažujeme o Božím působení a dotýkáme se velkého tajemství. Apoštol Pavel vyjadřuje svůj postoj k Božímu jednání ve světě tak, že říká „*klekám na kolena před Otcem*“. Dnes lidé moc neklekají. My jsme ještě jako děti klečeli za trest v koutě. Ale „*pokleknout před Bohem*“ to není za trest, ale na znamení pokory a poníženosti před Bohem. Kdysi jsme klekali také ve shromáždění - při modlitbě. Když si totiž při modlitbě klekneme, připomínáme si tím, jak na tom jsme: že jsme závislí na Bohu, na Jeho milosti a pomoci. Jistě že totéž můžeme prožívat, když stojíme anebo sedíme. Ale to pokleknutí před Pánem Bohem nám prostě tak nějak „*sluší*“ a pomáhá. Vidíme lépe, že Bůh je věčný a mocný – i to, že my jsme malí a nepatrní. Proto Pavel klečí a v tomto postoji pokory a poníženosti volá k Bohu a prosí za křesťany v Efezu. Pavel dobře ví, že ve víře, v křesťanském životě nám nepomůže nikdo jiný – jedině Bůh. Pavlovi moc záleží na tom, aby se Bůh smiloval a aby v životě věřících vypůsobil nové věci. Apoštol se modlí za to, aby se v jejich životě co nejlépe uskutečnil ten Boží podivuhodný plán spásy. A oč v něm jde? Pánu Bohu jde o to, aby lidé dar Jeho spásy přijali a jako svobodní a zachránění lidé také žili. On chce mít z nás odpovědné, moudré a zralé lidi.

2. „Vnitřní člověk“

Jak si to Boží jednání apoštol představuje? Pavel dobře ví, že nový život z Boha začíná vírou v Ježíše Krista. Nový život dává Bůh člověku do srdce, do nitra. Není to sice vidět, ale navenek se to projevuje tím, že se člověk mění a že se podle toho začíná jinak chovat. Horší je to, když někdo říká, že uvěřil, a přitom se nemění a chová pořád stejně. Nový život to je věc Ducha svatého. Právě na něm jsme jako křesťané závislí. Nejen na začátku, když se obracíme s vírou ke Kristu, ale také později a vlastně pořád. Duch svatý to je, kdo nás uvnitř „*posiluje a upevňuje*“. To, co dobře začalo, má dobře pokračovat. „*Vnitřní člověk*“ to je náš „*vnitřní život*“ – to je ten skrytý svět myšlenek, přání a tužeb. Do tohoto našeho nejnepřístupnějšího prostoru vstupuje Bůh se svou milostí, odpuštěním a mocí a mění nás. Používá si k tomu evangelium, své slovo, které čteme v Bibli nebo slyšíme v kázání. Ty Boží myšlenky jsou velice silné a dokážou vypůsobit v životě úplný převrat. Vedou nás k tomu, abychom důvěřovali víc Bohu než lidem, abychom přijali za svou Kristovu cestu lásky a odpuštění a věřili, že zlo se dá přemoci dobrem.... Na to, abychom zůstali na Boží cestě a drželi se principů nového života,

nestačíme sami. Potřebujeme Boží pomoc, posilu. Je to Duch svatý, který nás v tom „upevňuje“ a „posiluje“. Bez Něho by nic nezačalo a bez Něho bychom sami nevydrželi. Ale pak je důležitá také naše poddanost a poslušnost.

3. Víra a láska – Kristus v nás

K tajemství a podstatě nového života patří to, že v křesťanech „*přebývá Kristus*“. Jak je to možné?! Těžko se to vysvětluje. Vzkříšený Ježíš „bydlí“ v každém křesťanovi prostřednictvím víry a Ducha svatého! Je to zajímavý paradox, protože z Bible slyšíme kromě toho také o tom, že „*kdo je v Kristu, je nové stvoření*“ (2K 5,17). Pavlův výklad nás upozorňuje na to, že víra v Ježíše Krista není jen rozumová znalost, že víme o Něm a známe Jeho příběh. Víra v Krista to není jen nějaké „kamarádství“. Je to něco bytostně daleko hlubšího. Slavnost svatého křtu (*u křtu ponořením je to docela názorné*) ukazuje, že křtěnec je „ponořen“ do Krista tak, jak je ponořen do vody. Ap. Pavel píše, že „*všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni do jeho smrti*“ (Ř 6,3). Ježíšův život příběh se naší vírou a křtem stává součástí našeho vlastního příběhu. Vírou jsme „osudově“ spojeni s Ježíšem, Ježíš to je naše druhé, lepší „já“. Ale aby to nebylo jen tak tajemné, přibližuje Nová smlouva ještě jinou stránku nového života. Po svém vzkříšení se Ježíš setkává s učedníky, bere si stranou Petra a ptá se ho: „Petře, miluješ mne víc než ti zde?“ (J 21,15). S Ježíšem jsme spojeni také láskou, která znamená, že Ježíš je v mém životě na prvním místě. Podle Něho se v životě řídím, Jeho se ptám na radu, na Něm mi záleží...

A právě za to se Pavel modlí: aby víra a láska byly takovým základem života křesťanů, na kterém všechno stojí, ze kterého všechno další vyrůstá. Pak může být vidět Ježíšova přítomnost také v našem každodenním životě. Pán Bůh chce, abychom duchovně rostli, poznávali nekonečnou Kristovu lásku a byli tím ovlivněni a formováni! Rozhodnutí pro Ježíše Krista, křest svatý a vstup do církve - to všechno je důležité, ale není to vrchol a konec křesťanova snažení, ale začátek. Chci, aby to dnes slyšel nejen David, ale s ním také ostatní křesťané, kteří jsou věřící už delší dobu a možná na princip růstu trochu pozapomněli.

Myslím, že všichni víme, že život není pohádka, ve které vždy všechno dobře dopadne a dobro vždy zvítězí nad zlem. Nové začátky jsou plné naděje, jsou to nové příležitosti, ale záleží na každém z nás, co z toho bude za rok nebo za 20 let. Jenže Pavel nakonec křesťany povzbuzuje, když oslavuje Boha za to, že „*může učinit neskonalé víc, než si umíme představit*“ (Ef 3,20). V tom je také naše naděje.

Pán Ježíš Kristus mluvil s lidmi o plnosti života a také k ní zval. A pak kvůli tomu, aby takový život umožnil, kvůli naší záchraně umíral jako zločinec. Bylo to proto, že naše viny a hříchy se staly jeho vinou. Bůh to tak chtěl a připustil a my jsme dnes za to vděční. Jiná možnost vysvobození z moci zlého totiž nebyla a neexistuje. Dnes si s vděčností připomínáme celé velikonoční drama a společně slavíme sv. Večeři Páně. Tato slavnost nám připomíná, že nežijeme z vlastních sil, ale z Boží milosti a moci Ducha svatého. Sv. Večeře Páně nám v chlebu a víně zpřítomňuje Kristovu smrt za nás a Jeho vítězství nad zlem. Pomáhá nám udržet v životě správný styl a správný směr. Pánu Ježíši Kristu patří dík a sláva za Jeho milost a všechny Jeho dary.

Bronislav Kaleta